HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

23 octombrie 2008 *

În cauza T-256/07,

People's Mojahedin Organization of Iran, cu sediul în Auvers-sur-Oise (Franța), reprezentată de J.-P. Spitzer, avocat, și de domnul D. Vaughan, QC,

reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de domnul M. Bishop și de doamna E. Finnegan, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de doamnele V. Jackson și T. Harris și ulterior de doamna Jackson, în calitate de agenți, asistate de doamnele S. Lee și M. Gray, barristers,

* Limba de procedură: engleza.

de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată inițial de doamnele S. Boelaert și J. Aquilina și ulterior de doamna Boelaert, de domnii P. Aalto și P. van Nuffel, în calitate de agenți,

și de

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de domnii M. de Grave și Y. de Vries, în calitate de agenți,

interveniente,

având ca obiect inițial o cerere de anulare a Deciziei 2007/445/CE a Consiliului din 28 iunie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziilor 2006/379/CE și 2006/1008/CE (JO L 169, p. 58), în măsura în care privește reclamanta,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a șaptea),

compus din domnii N. J. Forwood (raportor), președinte, D. Šváby și L. Truchot, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 martie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Pentru o expunere a primelor fapte din istoricul prezentei cauze se face trimitere la punctele 1-26 din Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Consiliul (T-228/02, Rec., p. II-4665, denumită în continuare „Hotărârea OMPI").

2 După audierea pledoariilor în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea OMPI, care a avut loc la 7 februarie 2006, dar înainte de pronunțarea hotărârii, Consiliul a adoptat Decizia 2006/379/CE din 29 mai 2006 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2005/930/CE (JO L 144, p. 21, Ediție specială, 18/vol. 5, p. 97). Nu se contestă faptul că, prin această decizie, Consiliul a menținut numele reclamantei pe lista prevăzută în anexa la Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 al Consiliului din 27 decembrie 2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului (JO L 344, p. 70, rectificare în JO 2007, L 164, p. 36, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 169, denumită în continuare „lista în litigiu").

3 Prin Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a anulat Decizia 2005/930/CE a Consiliului din 21 decembrie 2005 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2005/848/CE (JO L 340, p. 64), în măsura în care o privea pe reclamantă, reținând că această decizie nu era motivată, că fusese adoptată în cadrul unei proceduri în cursul căreia dreptul la apărare al reclamantei nu fusese respectat și că Tribunalul în sine nu era în măsură să efectueze controlul jurisdicțional al legalității acestei decizii (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 173).

4 La 21 decembrie 2006, Consiliul a adoptat Decizia 2006/1008/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 (JO L 379, p. 123, Ediție specială, 18/vol. 6, p. 66). Prin această decizie, Consiliul a adăugat numele anumitor persoane, grupuri și entități pe lista în litigiu.

5 Prin scrisoarea din 30 ianuarie 2007, Consiliul a comunicat reclamantei că, în opinia sa, motivele invocate pentru includerea acesteia pe lista în litigiu erau încă valabile și că, în consecință, intenționa să o mențină pe această listă. La scrisoarea respectivă era atașată o expunere de motive invocate de Consiliu. Reclamanta era informată de asemenea că putea prezenta observații Consiliului cu privire la intenția acestuia de a o menține pe

listă și cu privire la motivele pe care acesta le invoca în această privință, precum și toate înscrisurile în susținerea observațiilor, într-un termen de o lună.

6 În expunerea de motive atașată la scrisoarea menționată, Consiliul a subliniat în special că fusese adoptată o decizie în privința reclamantei de către o autoritate competentă în sensul articolului 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931/PESC a Consiliului din 27 decembrie 2001 privind aplicarea de măsuri specifice pentru combaterea terorismului (JO L 344, p. 93, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 179), și anume Ordonanța emisă de Secretary of State for the Home Department (ministrul de interne, denumit în continuare „Home Secretary") din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din 28 martie 2001 privind interzicerea reclamantei în calitate de organizație implicată în terorism, în temeiul Legii privind terorismul din anul 2000 (Terrorism Act 2000, denumită în continuare „Ordonanța Home Secretary"). După ce a menționat că această decizie, care, potrivit legii menționate, putea face obiectul unui apel („review"), era încă în vigoare, Consiliul a constatat că motivele includerii reclamantei pe lista în litigiu rămâneau aplicabile.

7 Prin scrisorile din 27 februarie, din 19, din 20 și din 26 martie 2007, reclamanta a prezentat Consiliului observațiile sale în răspuns. Aceasta a contestat în special faptul că, în urma Hotărârii OMPI, punctul 1 de mai sus, s-ar mai putea adopta în mod valabil vreo decizie de „menținere" pe lista în litigiu. Aceasta a criticat de asemenea atât motivele invocate de Consiliu pentru a justifica o astfel de decizie, cât și procedura urmată de acesta. În sfârșit, reclamanta a solicitat să aibă acces la dosarul Consiliului.

8 Împreună cu o scrisoare de însoțire din 30 martie 2007, Consiliul a comunicat reclamantei o serie de 16 documente. În ceea ce privește comunicarea celorlalte documente din dosar, acesta a menționat că trebuiau în prealabil consultate statul sau statele de origine.

9 Prin scrisoarea din 16 aprilie 2007, reclamanta a invocat că era esențial să aibă acces la toate documentele din dosar și să aibă posibilitatea de a le comenta înaintea adoptării unei decizii. La aceeași dată, avocații reclamantei au adresat Consiliului o opinie comună în care repetau argumentele invocate anterior și contestau, în plus, faptul că Ordonanța Home Secretary ar putea constitui un temei pentru decizia vizată.

10 Prin intermediul unui anunț publicat în Jurnalul Oficial (C 90, p. 1) la 25 aprilie 2007, Consiliul a informat persoanele, grupurile și entitățile enumerate în Deciziile 2006/379 și 2006/1008 că intenționează să le mențină pe lista în litigiu. De asemenea, Consiliul a informat persoanele interesate că pot depune o cerere pentru a obține expunerea de motive a Consiliului pentru includerea lor pe lista în cauză (cu excepția cazului în care respectiva expunere de motive nu le-a fost deja transmisă).

11 Prin scrisoarea din 14 mai 2007, Consiliul a comunicat reclamantei un document adițional din dosar. În ceea ce privește celelalte documente necomunicate încă, Consiliul a menționat că statul de la care proveneau se opunea comunicării lor. Consiliul a adăugat, prin urmare, la această scrisoare o notă a Secretariatului său general către Comitetul Reprezentanților Permanenți (Coreper) din 19 ianuarie 2007 (document 5418/1/07 REV 1), intitulată „Măsuri care se impun în urma Hotărârii [OMPI]”, la care era adăugat un proiect de scrisoare și de motive al căror conținut este identic celui al scrisorii Consiliului către reclamantă din 30 ianuarie 2007, citată la punctul 5 de mai sus.

12 Prin scrisoarea din 29 mai 2007, reclamanta a prezentat noi observații suplimentare, în care analiza documentele comunicate de către Consiliu. Prin urmare, aceasta a insistat ca documentele dezincriminatoare pe care le-a prezentat să fie depuse la dosar.

13 Prin scrisoarea din 12 iunie 2007, Consiliul a răspuns reclamantei că o copie a scrisorilor sale, precum și toate documentele dezincriminatoare pe care le-a prezentat fuseseră distribuite delegațiilor statelor membre.

14 La 28 iunie 2007, Consiliul a adoptat Decizia 2007/445/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziilor 2006/379 și 2006/1008 (JO L 169, p. 58). Potrivit articolului 1 din această decizie, lista prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 se înlocuiește cu lista cuprinsă în anexă. Este cert faptul că numele reclamantei este reluat în respectiva anexă.

15 Decizia 2007/445 a fost notificată reclamantei împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 29 iunie 2007 (denumită în continuare „prima scrisoare de notificare"). Expunerea de motive atașată la scrisoarea menționată este identică, în esență, cu cea atașată la scrisoarea din 30 ianuarie 2007 (a se vedea punctul 6 de mai sus).

Procedura și noi evoluții pe parcursul procesului

16 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 16 iulie 2007, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

17 Printr-un înscris separat depus la grefa Tribunalului la aceeași dată, reclamanta a introdus o cerere de judecare a cauzei potrivit procedurii accelerate, conform

articolului 76a din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Consiliul a prezentat observații cu privire la această cerere la 30 iulie 2007.

18 Înainte de a se pronunța asupra cererii menționate, Tribunalul (Camera a doua) a decis, la 13 septembrie 2007, să convoace agenții părților la o întâlnire informală în prezența judecătorului raportor, conform articolului 64 din Regulamentul de procedură. Această întâlnire a avut loc la 10 octombrie 2007.

19 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată începând cu noul an judiciar, judecătorul raportor a fost repartizat în Camera a șaptea, căreia i-a fost, în consecință, repartizată prezenta cauză.

20 La 11 octombrie 2007, Tribunalul (Camera a șaptea) a dispus judecarea cauzei potrivit procedurii accelerate, cu condiția ca reclamanta să prezinte, într-un termen de șapte zile, o versiune prescurtată a cererii sale introductive, precum și o listă de anexe care trebuie luate în considerare exclusiv, în conformitate cu proiectul redactat de aceasta în vederea întâlnirii informale. Reclamanta a îndeplinit această condiție.

21 Prin Ordonanța din 20 noiembrie 2007, după ascultarea părților, președintele Camerei a șaptea a Tribunalului a admis intervenția Regatului Unit, a Comisiei Comunităților Europene și a Regatului Țărilor de Jos în susținerea concluziilor Consiliului.

22 Prin Decizia (Open Determination) PC/02/2006 din 30 noiembrie 2007, Proscribed Organisations Appeal Commission (Comisia de apel privind organizațiile interzise din Regatul Unit, denumită în continuare „POAC") a admis o acțiune formulată împotriva

Deciziei Home Secretary din 1 septembrie 2006 prin care se refuza ridicarea interzicerii reclamantei în calitate de organizație implicată în terorism și a dispus ca Home Secretary să prezinte Parlamentului Regatului Unit un proiect de ordonanță (Order) prin care reclamanta să fie înlăturată de pe lista organizațiilor interzise în temeiul Terrorism Act 2000 (denumită în continuare „Decizia POAC").

23 Împreună cu o scrisoare de însoțire din 5 decembrie 2007, reclamanta a depus la grefa Tribunalului, pe de o parte, o copie a Deciziei POAC și, pe de altă parte, o copie a scrisorii pe care a adresat-o Consiliului la aceeași dată cu scopul de a obține radierea sa de pe lista în litigiu în temeiul Deciziei POAC.

24 Prin scrisoarea din 12 decembrie 2007, Tribunalul (Camera a șaptea) a adresat întrebări scrise părților cu privire la eventuala incidență a Deciziei POAC cu privire la această cauză, precum și cu privire la oportunitatea de a urma procedura accelerată.

25 Prin Decizia din 14 decembrie 2007, POAC a respins cererea Home Secretary având ca obiect autorizarea introducerii unui recurs la Court of Appeal (England & Wales) [Curtea de Apel (Anglia și Țara Galilor) din Regatul Unit] împotriva Deciziei POAC din 30 noiembrie 2007. POAC a motivat acest refuz, într-un addendum la decizia menționată din data de 17 decembrie 2007, prin împrejurarea că niciunul dintre argumentele invocate de Home Secretary nu prezenta șanse rezonabile de succes.

26 La 20 decembrie 2007, Consiliul a adoptat Decizia 2007/868/CE de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și de abrogare a Deciziei 2007/445 (JO L 340, p. 100). Potrivit articolului 1 din această decizie, lista prevăzută la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 se înlocuiește cu lista cuprinsă

în anexă. Este cert faptul că numele reclamantei este reluat la punctul 2.19 din anexa menționată, la rubrica „Grupări și entități”.

27 La 28 decembrie 2007, Home Secretary a introdus la Court of Appeal o nouă cerere de autorizare a formulării unui recurs împotriva Deciziei POAC.

28 Decizia 2007/868 a fost notificată reclamantei împreună cu o scrisoare de însoțire a Consiliului din 3 ianuarie 2008 (denumită în continuare „a doua scrisoare de notificare”). Potrivit formulării acestei scrisori, Consiliul a considerat că motivele pentru menținerea reclamantei pe lista în litigiu, comunicate în prealabil persoanei interesate prin prima scrisoare de notificare, erau încă valabile. În ceea ce privește Decizia POAC, Consiliul a subliniat că Home Secretary încercase să introducă un recurs împotriva acesteia.

29 Expunerea de motive atașată la cea de a doua scrisoare de notificare este identică celei care fusese atașată la prima scrisoare de notificare (a se vedea punctul 15 de mai sus).

30 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 11 ianuarie 2008, reclamanta a informat Tribunalul cu privire la adoptarea Deciziei 2007/868. Aceasta a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile în prezenta cauză astfel încât acțiunea sa să privească de asemenea anularea acestei decizii. În plus, reclamanta a solicitat Tribunalului să continue judecarea cauzei potrivit procedurii accelerate și a invocat faptul că, în urma adoptării deciziei respective, prezenta cauză era cu atât mai urgentă.

31 Consiliul, Regatul Unit și Comisia au depus la grefă observații scrise în răspuns la întrebările Tribunalului din 12 decembrie 2007, din 15 și din 16 ianuarie 2008.

32 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șaptea) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, prin scrisoarea grefei din 5 februarie 2008:

— a solicitat Consiliului și intervenienților să prezinte observații scrise cu privire la cererea de adaptare a concluziilor reclamantei, menționată la punctul 30 de mai sus;

— a solicitat Consiliului și Regatului Unit să depună toate documentele referitoare la procedura de adoptare a Deciziei 2007/868, în măsura în care aceasta o privește pe reclamantă;

— a autorizat Regatul Unit să depună un memoriu în intervenție.

33 În observațiile scrise în răspuns la măsurile de organizare a procedurii menționate, depuse la grefa Tribunalului la 19 și la 21 februarie 2008, Consiliul, Comisia și Țările de Jos au declarat că nu au obiecții cu privire la cererea de adaptare a concluziilor reclamantei menționată la punctul 30 de mai sus.

34 În schimb, în memoriul său în intervenție depus la grefa Tribunalului la 21 februarie 2008, Regatul Unit a susținut, referindu-se la punctul 34 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, că, în speță, controlul jurisdicțional al Tribunalului ar trebui să privească exclusiv Decizia 2007/868. Potrivit acestui intervenient, Decizia 2007/445 nu mai poate fi supusă unui astfel de control din moment ce a fost abrogată prin Decizia 2007/868.

35 Prin urmare, Consiliul și Regatul Unit au îndeplinit solicitarea Tribunalului privind prezentarea documentelor referitoare la procedura de adoptare a Deciziei 2007/868, în măsura în care aceasta privește reclamanta. Cu această ocazie, Regatul Unit a solicitat totuși ca informațiile conținute în documentele prezentate de acesta să nu fie divulgate publicului.

36 În ședința din 6 martie 2008, au fost ascultate pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal.

37 Împreună cu o scrisoare de însoțire din 13 mai 2008, reclamanta a depus la grefa Tribunalului o copie a Hotărârii pronunțate de Court of Appeal la 7 mai 2008 de respingere a cererii formulate de Home Secretary privind autorizarea de a introduce un recurs la această instanță împotriva Deciziei POAC (denumită în continuare „hotărârea pronunțată de Court of Appeal"). În aceeași scrisoare, reclamanta a formulat câteva observații cu privire la această hotărâre.

38 Prin Ordonanța din 12 iunie 2008, Tribunalul (Camera a șaptea) a dispus redeschiderea procedurii orale în conformitate cu articolul 62 din Regulamentul de procedură cu scopul de a permite celorlalte părți să adopte o poziție cu privire la aceste noi elemente.

39 Prin scrisoarea grefei din 12 iunie 2008, celorlalte părți li s-a solicitat să depună observații cu privire la scrisoarea reclamantei din 13 mai 2008 și cu privire la hotărârea pronunțată de Court of Appeal.

40 Întrucât Consiliul a îndeplinit această cerere prin scrisoarea depusă la grefă la 7 iulie 2008, iar reclamantei nu i s-a permis să îi răspundă, Tribunal declarat din nou terminată procedura orală prin Decizia din 15 iulie 2008.

Concluziile părților

41 În cererea sa, reclamanta a solicitat Tribunalului:

— anularea Deciziei 2007/445, în măsura în care o privește pe reclamantă;

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

42 În scrisoarea din 11 ianuarie 2008 adresată Tribunalului, reclamanta a solicitat Tribunalului și anularea Deciziei 2007/868, în măsura în care se aplică reclamantei.

43 Consiliul a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

44 Regatul Unit, Comisia și Țările de Jos susțin primul capăt de cerere al Consiliului.

Cu privire la consecințele procedurale ale abrogării și ale înlocuirii Deciziei 2007/445

45 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 26 de mai sus, Decizia 2007/445 a fost abrogată și înlocuită ulterior depunerii acțiunii prin Decizia 2007/868. Reclamanta a solicitat acordarea posibilității de a-și adapta concluziile inițiale astfel încât acțiunea să privească anularea acestor două decizii.

46 În această privință, trebuie să se amintească faptul că, atunci când o decizie sau un regulament care privește direct și individual un particular este înlocuit în cursul procedurii printr-un act având același obiect, acesta trebuie considerat un element nou, care permite reclamantului să își modifice concluziile și motivele. Astfel, obligarea reclamantului să introducă o nouă acțiune ar fi contrară principiului bunei administrări

a justiției, precum și necesității limitării duratei procedurii. În plus, ar fi nedrept ca, pentru a contracara criticile cuprinse în acțiunea prezentată instanței comunitare împotriva unui act, instituția în cauză să poată adapta actul atacat sau să îl înlocuiască cu altul și să se prevaleze, în cursul procedurii, de această modificare sau de această înlocuire pentru a priva cealaltă parte de posibilitatea de a-și extinde concluziile și motivele inițiale la actul ulterior sau pentru a prezenta concluzii și motive suplimentare împotriva acestuia (a se vedea Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctele 28 și 29 și jurisprudența citată).

47 Așadar, în speță, potrivit acestei jurisprudențe, trebuie să se admită cererea reclamantei și să se considere că acțiunea acesteia urmărește de asemenea, la data terminării procedurii orale, anularea Deciziei 2007/868, în măsura în care această decizie se aplică reclamantei, și să permită părților să reformuleze concluziile, motivele și argumentele în lumina acestui nou element, ceea ce implică și dreptul acestora de a prezenta concluzii, motive și argumente suplimentare (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 30).

48 Pe de altă parte, reclamanta își menține interesul de a obține anularea Deciziei 2007/4455, în măsura în care aceasta o privește, întrucât abrogarea unui act al unei instituții nu este o recunoaștere a nelegalității acestuia și produce efecte *ex nunc*, spre deosebire de o hotărâre de anulare în temeiul căreia actul anulat este eliminat retroactiv din ordinea juridică și se consideră că acesta nu a existat (a se vedea Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctele 34 și 35 și jurisprudența citată; a se vedea de asemenea, în acest sens, Hotărârea Curții din 12 februarie 1960, Geitling și alții/Înalta Autoritate, 16/59-18/59, Rec., p. 45, 65). Prin urmare, contrar susținerilor Regatului Unit bazate pe o interpretare evident eronată a punctelor 34 și 35 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, trebuie să se considere că, în speță, controlul Tribunalului privește de asemenea această decizie.

49 În continuarea prezentei hotărâri, Tribunalul se va pronunța succesiv cu privire la cererea de anulare a Deciziei 2007/445 și cu privire la cererea de anulare a Deciziei 2007/868.

Cu privire la cererea de anulare a Deciziei 2007/445

50 În susținerea concluziilor sale de anulare a Deciziei 2007/445, reclamanta invocă, în esență, cinci motive. Primul, care se împarte în trei aspecte, se întemeiază pe încălcarea articolului 233 CE și a principiilor stabilite de Tribunal în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus. Al doilea se întemeiază pe încălcarea dreptului la apărare și a obligației de motivare. Al treilea se întemeiază pe încălcarea articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001. Al patrulea se întemeiază pe încălcarea sarcinii probei și pe o eroare vădită de apreciere a probelor. Al cincilea se întemeiază pe un abuz sau pe o deturnare de putere.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 233 CE și a principiilor stabilite de Tribunal în Hotărârea OMPI

Cu privire la primul aspect al primului motiv

51 Într-un prim aspect al motivului, reclamanta arată că, potrivit considerentelor Deciziei 2007/445 și motivării cuprinse în prima scrisoare de notificare, Consiliul a decis să o „păstreze" pe lista în litigiu, întemeindu-se pe împrejurarea că Decizia 2006/379, neanulată de Tribunal, a rămas în vigoare. Decizia 2007/445 ar fi astfel întemeiată pe „validitatea continuată" a Deciziei 2006/379.

52 În continuare, reclamanta arată, în esență, că, în speță, Consiliul nu era îndreptățit să o „păstreze” astfel pe lista în litigiu, din moment ce Decizia 2005/930 fusese anulată prin Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, și că toate celelalte decizii ale Consiliului, în special Decizia 2006/379, trebuiau să fie considerate *ipso jure* nule și neavenite în privința reclamantei, în temeiul aceleiași hotărâri, întrucât acestea erau lovite de aceleași vicii de procedură (încălcarea dreptului la apărare) și de formă (lipsa motivării) precum cele care au justificat anularea Deciziei 2005/930.

53 Aceasta se întemeiază în special pe punctul 35 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, în care Tribunalul a precizat, pe de o parte, că, în temeiul unei hotărâri de anulare, „actul anulat este eliminat retroactiv din ordinea juridică și se presupune că acesta nu a existat” și, pe de altă parte, că, în caz de anulare a actelor atacate, Consiliul „ar fi obligat […] să adopte măsurile pe care le implică executarea hotărârii, în conformitate cu articolul 233 CE, ceea ce ar putea însemna ca [acesta] să modifice sau să revoce, după caz, eventualele acte care au abrogat și au înlocuit actele atacate ulterior terminării procedurii orale”. În aceste împrejurări, la adoptarea Deciziei 2007/445, Consiliul nu ar fi fost îndreptățit să invoce faptul că Tribunalul nu anulase Decizia 2006/379.

54 În această privință, trebuie să se amintească faptul că, prin Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a anulat Decizia 2005/930, în măsura în care aceasta o privea pe reclamantă. În schimb, Tribunalul nu a anulat Decizia 2006/379, care, de altfel, nu a putut face obiectului controlului său jurisdicțional, din moment ce fusese adoptată ulterior terminării procedurii orale, iar reclamanta nu solicitase redeschiderea respectivei proceduri în vederea adaptării concluziilor sale în lumina elementului nou reprezentat de adoptarea acesteia (a se vedea de asemenea Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 33).

55 Trebuie să se sublinieze, pe de altă parte, că, potrivit unei jurisprudențe constante, actele instituțiilor comunitare, chiar nelegale, se bucură de o prezumție de validitate și produc, așadar, efecte juridice atât timp cât nu au fost revocate, anulate în cadrul unei acțiuni în anulare sau declarate nule în urma unei trimiteri preliminare ori a unei

excepții de nelegalitate (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 1 aprilie 1982, Dürbeck/Comisia, 11/81, Rec., p. 1251, punctul 17, Hotărârea Curții din 26 februarie 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Comisia, 15/85, Rec., p. 1005, punctul 10, Hotărârea Curții din 15 iunie 1994, Comisia/BASF și alții, C-137/92 P, Rec., p. I-2555, punctul 48, Hotărârea Curții din 8 iulie 1999, Chemie Linz/Comisia, C-245/92 P, Rec., p. I-4643, punctul 93, și Hotărârea Curții din 5 octombrie 2004, Comisia/Grecia, C-475/01, Rec., p. I-8923, punctul 18).

56 Prin excepție de la acest principiu, actele afectate de o neregularitate a cărei gravitate este atât de evidentă încât nu poate fi tolerată de ordinea juridică comunitară trebuie să fie prezumate că nu au produs niciun efect juridic, chiar provizoriu, cu alte cuvinte să fie privite ca inexistente din punct de vedere juridic. Această excepție urmărește să mențină un echilibru între două cerințe fundamentale, dar uneori antagoniste, pe care trebuie să le îndeplinească o ordine juridică, și anume stabilitatea raporturilor juridice și respectarea legalității (Hotărârile Comisia/BASF și alții, punctul 55 de mai sus, punctul 49, Chemie Linz/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 94, și Comisia/Grecia, punctul 55 de mai sus, punctul 19).

57 Gravitatea consecințelor legate de constatarea inexistenței unui act al instituțiilor Comunității presupune ca, pentru motive de securitate juridică, această constatare să se limiteze la ipoteze extreme (Hotărârile Comisia/BASF și alții, punctul 55 de mai sus, punctul 50, Chemie Linz/Comisia, punctul 55 de mai sus, punctul 95, și Comisia/Grecia, punctul 55 de mai sus, punctul 20).

58 Or, Decizia 2006/379 nu poate fi considerată un astfel de act inexistent, iar aceasta chiar și atunci când ar fi fost lovită de aceleași vicii de formă și de procedură precum cele care au afectat Decizia 2005/930, astfel cum a susținut reclamanta fără a fi contrazisă de Consiliu.

59 Rezultă că respectiva decizie nu trebuia să fie considerată de Consiliu „*ipso jure* nulă […] și neavenită […]” în privința reclamantei, spre deosebire de ceea ce susține aceasta.

60 În ceea ce privește restul susținerilor, trebuie să se amintească faptul că, pentru a se conforma hotărârii de anulare și pentru a-i asigura executarea integrală, instituția autoare a actului anulat este obligată să respecte nu doar dispozitivul hotărârii, ci și motivele care constituie temeiul necesar al hotărârii, în sensul că sunt indispensabile pentru a determina sensul exact a ceea ce s-a hotărât în dispozitiv. Aceste motive sunt, în realitate, cele care, pe de o parte, identifică dispoziția exactă considerată nelegală și, pe de altă parte, relevă motivele exacte ale nelegalității constatate în dispozitiv și pe care instituția vizată trebuie să le ia în considerare atunci când înlocuiește actul anulat (Hotărârea Curții din 26 aprilie 1988, Asteris și alții/Comisia, 97/86, 99/86, 193/86 și 215/86, Rec., p. 2181, punctul 27).

61 Însă, dacă constatarea nelegalității în motivele hotărârii de anulare obligă, în primul rând, instituția autoare a actului anulat să elimine această nelegalitate în actul destinat a înlocui actul anulat, aceasta poate de asemenea, în măsura în care privește o dispoziție cu un conținut determinat într-o anumită materie, să determine alte consecințe pentru instituția menționată (Hotărârea Asteris și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 28).

62 În ceea ce privește, astfel cum este cazul în speță, anularea pentru vicii de formă și de procedură a unei decizii de înghețare a fondurilor care, potrivit articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, trebuie să facă obiectul unei revizuiri la intervale regulate, instituția care este autorul acesteia are, mai întâi, obligația de a se asigura că eventualele decizii subsecvente de înghețare a fondurilor care trebuie să intervină după hotărârea de anulare, pentru a se aplica perioadelor ulterioare acestei hotărâri, nu sunt lovite de aceleași vicii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Asteris și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 29).

63 În speță, Consiliul a îndeplinit această obligație instituind, și ulterior punând în aplicare, curând după pronunțarea Hotărârii OMPI, punctul 1 de mai sus, o nouă procedură cu scopul de a se conforma condițiilor de formă și normelor de procedură enunțate de Tribunal în hotărârea menționată, printre altele, la punctele 126 (dreptul la apărare) și 151 (motivarea) și de a acorda reclamantei beneficiul garanțiilor conferite de această nouă procedură, înainte de a adopta împotriva acesteia Decizia 2007/445 (a se vedea punctul 88 și următoarele de mai jos).

64 Trebuie în plus să se admită că, în temeiul efectului retroactiv inerent hotărârilor de anulare, constatarea nelegalității operează de la data la care actul anulat a început să își producă efectele (Hotărârea Asteris și alții/Comisia, punctul 60 de mai sus, punctul 30). De asemenea, Tribunalul a precizat, la punctul 35 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, că măsurile pe care le implica executarea acestei hotărâri, în conformitate cu articolul 233 CE, puteau implica modificarea sau revocarea de către Consiliu, dacă este cazul, a actelor care au abrogat și au înlocuit Decizia 2005/930 anulată, ulterior terminării procedurii orale.

65 Cu toate acestea, în mod întemeiat, Consiliul și Regatul Unit au subliniat în înscrisurile lor că, din cuprinsul punctului 35 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, nu rezultă că în mod necesar Consiliul era obligat să modifice sau să revoce actele în cauză. Într-adevăr, rezultă din jurisprudență că, atunci când un act a fost anulat pentru vicii de formă sau de procedură, astfel cum este cazul în speță, instituția respectivă este îndreptățită să adopte din nou un act identic, cu respectarea de această dată a condițiilor de formă și a normelor de procedură în cauză, și chiar să dea acestui act un efect retroactiv, dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivului de interes general urmărit și dacă încrederea legitimă a celor în cauză este respectată în mod corespunzător (Hotărârea Curții din 30 septembrie 1982, Amylum/Consiliul, 108/81, Rec., p. 3107, punctele 4-17, și Hotărârea Curții din 13 noiembrie 1990, Fedesa și alții, C-331/88, Rec., p. I-4023, punctele 45-47, Hotărârea Tribunalului din 17 octombrie 1991, de Compte/Parlamentul European, T-26/89, Rec., p. II-781, punctul 66).

66 Această jurisprudență este aplicabilă, prin analogie, ipotezei avute în vedere la punctul 35 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, prezumându-se că, într-un astfel de caz, instituția respectivă este îndreptățită să mențină în vigoare actul care a abrogat sau a înlocuit actul anulat, ulterior terminării procedurii orale, în perioada strict necesară pentru a adopta un nou act și pentru a se conforma condițiilor de formă și normelor de procedură respective. În acest caz cu totul special, într-adevăr, obligarea Consiliului să revoce, într-o primă etapă, actul care nu este conform acestor condiții și norme și ulterior, într-o a doua etapă, autorizarea Consiliului să recunoască un efect retroactiv actului nou adoptat conform normelor menționate ar fi vădit contrare realizării obiectivului de interes general urmărit.

67 Astfel, în speță, și presupunând în continuare că Decizia 2006/379 ar fi fost lovită de aceleași vicii de formă și de procedură precum cele care au afectat Decizia 2005/930, nu s-ar putea imputa Consiliului că a refuzat modificarea sau revocarea acesteia, în măsura în care o privea pe reclamantă, în perioada strict necesară pentru a adopta un nou act cu respectarea condițiilor de formă și a normelor de procedură a căror încălcare fusese sancționată prin Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, dacă instituția respectivă aprecia că motivele invocate de aceasta pentru a include reclamanta pe lista în litigiu erau încă valabile. În această privință, Consiliul a subliniat în mod întemeiat că, în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul nu s-a pronunțat cu privire la temeinicia acestor motive. Pe de altă parte, încrederea legitimă a persoanei interesate a fost respectată în mod corespunzător, întrucât Consiliul a informat-o pe reclamantă cu privire la intențiile sale prin scrisoarea din 30 ianuarie 2007 (a se vedea punctul 5 de mai sus).

68 În aceste condiții, în plus, nu s-ar putea imputa Consiliului că a decis să „păstreze" reclamanta pe lista în litigiu, nici că s-a întemeiat, în acest scop, pe „validitatea continuată" a Deciziei 2006/379.

69 În orice caz, astfel cum în mod întemeiat au susținut Consiliul și Regatul Unit, Decizia 2007/445 nu este nici întemeiată pe validitatea Deciziei 2006/379, nici subordonată acesteia. Deși este adevărat că, în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, pentru a determina obiectul și limitele garanțiilor inerente respectării dreptului la apărare și obligației de motivare, Tribunalul a stabilit o distincție între „decizia inițială" de înghețare a fondurilor, astfel cum este prevăzută la articolul 1 alineatul (4) din Poziția

comună 2001/931, și „deciziile subsecvente” de menținere a înghețării fondurilor, după revizuire, astfel cum sunt prevăzute la articolul 1 alineatul (6) din poziția comună menționată, nu este mai puțin adevărat că fiecare dintre aceste decizii subsecvente reprezintă o decizie nouă adoptată în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001 și rezultă dintr-o revizuire de către Consiliu a listei în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-445, punctul 103, care confirmă în mod expres cu privire la acest aspect Ordonanța Tribunalului din 15 februarie 2005, PKK și KNK/Consiliul, T-229/02, Rec., p. II-539, punctul 44).

70 În aceste condiții, nici împrejurarea că, în preambulul Deciziei 2007/445, Consiliul a făcut trimitere la Decizia 2006/379, nici împrejurarea că a decis să „păstreze” reclamanta pe lista în litigiu, nu sunt de natură să afecteze legalitatea Deciziei 2007/445 menționate.

71 În consecință, primul aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

72 În al doilea aspect al motivului, reclamanta arată că Decizia 2007/445 este întemeiată, în ceea ce o privește pe reclamantă, pe aceeași Ordonanță a Home Secretary și pe aceleași elemente de probă care au stat la baza Deciziei 2005/930.

73 În continuare, reclamanta arată că, în esență, Consiliul nu era îndreptățit să „reutilizeze" sau să „recicleze" astfel asemenea elemente pentru a fundamenta Decizia 2007/445. Invocând numai aceste elemente, Consiliul ar efectua o „regularizare" cu încălcarea nu numai a principiilor stabilite de Tribunal în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, ci și a principiilor securității juridice și al încrederii legitime.

74 Reclamanta susține în special că, în măsura în care Decizia 2005/930 a fost parțial anulată pentru încălcarea dreptului la apărare și a obligației de motivare, Consiliul era obligat să adopte o nouă decizie cu privire la reclamantă, întemeiată pe o nouă decizie a unei autorități naționale sau pe noi elemente, dar în niciun caz pe Ordonanța Home Secretary sau pe elemente de probă anterioare anului 2001. Întrucât Decizia 2007/445 a fost întemeiată exclusiv pe aceste ultime două elemente, aceasta ar fi *ipso jure* nulă în ceea ce o privește pe reclamantă.

75 În această privință, este suficient să se sublinieze că anularea unui act pentru vicii de formă sau de procedură nu aduce în niciun caz atingere dreptului instituției care a adoptat acest act să adopte un nou act întemeindu-se pe aceleași elemente de fapt și de drept precum cele care au stat la baza actului anulat, în măsura în care respectă, cu această ocazie, condițiile de formă sau normele de procedură a căror încălcare a fost sancționată, și dacă încrederea legitimă a persoanelor interesate este respectată în mod corespunzător (a se vedea de asemenea punctul 65 de mai sus).

76 Așadar, în speță, împrejurarea că Decizia 2007/445 este întemeiată, în ceea ce o privește pe reclamantă, pe aceeași Ordonanță a Home Secretary și pe aceleași elemente de probă care au stat la baza Deciziei 2005/930, ar fi lipsită de incidență asupra legalității acestei decizii, presupunând că ar fi dovedită. Pe de altă parte, s-a constatat deja, la punctul 67 de mai sus, că încrederea legitimă a persoanei interesate fusese respectată în mod corespunzător în speță.

77 În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al treilea aspect al primului motiv

78 În al treilea aspect al motivului, dezvoltat cu titlu subsidiar, reclamanta arată că, în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a stabilit o distincție între decizia inițială de a include o persoană pe lista în litigiu și deciziile subsecvente de a o menține pe această listă. Potrivit reclamantei, din cuprinsul punctelor 143 și 145 din această hotărâre rezultă că decizia inițială poate fi adoptată în considerarea unei decizii luate de o autoritate națională competentă. În schimb, deciziile subsecvente ar trebui să menționeze motivele specifice și concrete pe care se întemeiază Consiliul. Pe de altă parte, din cuprinsul punctelor 144 și 145 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, ar rezulta că deciziile subsecvente trebuie să fie precedate de o reexaminare a situației persoanei interesate, pentru a verifica dacă aceasta continuă să desfășoare activități teroriste.

79 Rezultă, potrivit reclamantei, că, pentru menținerea reclamantei pe lista în litigiu, prin Decizia 2007/445, Consiliul nu era îndreptățit să invoce pur și simplu Ordonanța Home Secretary, nici să facă trimitere la evenimente care datau din anul 2001.

80 În această privință, trebuie să se sublinieze de la bun început că argumentele reclamantei rezultă dintr-o interpretare eronată a Hotărârii OMPI, punctul 1 de mai sus.

81 Rezultă în special din cuprinsul punctelor 143-146 și 151 din această hotărâre că atât motivarea unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, cât și motivarea deciziilor subsecvente trebuie să privească nu numai condițiile legale de aplicare a Regulamentului nr. 2580/2001, în special existența unei decizii naționale adoptate de către o autoritate competentă, ci și motivele specifice și concrete pentru care Consiliul consideră, în exercitarea puterii sale de apreciere discreționare, că persoana interesată trebuie să facă obiectul unei măsuri de înghețare a fondurilor.

82 Pe de altă parte, reiese atât din cuprinsul punctului 145 din aceeași hotărâre, cât și din articolul 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931, la care face trimitere de asemenea articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, că deciziile subsecvente de înghețare a fondurilor trebuie să fie precedate de o „reexaminare" a situației persoanei interesate nu numai cu scopul de a verifica dacă aceasta continuă să desfășoare activități teroriste, astfel cum în mod eronat susține reclamanta, ci și pentru a se asigura că menținerea sa pe lista în litigiu „rămâne justificată", dacă este cazul pe baza unor noi elemente de informare sau de probă. În această privință, Tribunalul a precizat că, în cazul în care motivele unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor sunt, în esență, aceleași ca cele invocate cu ocazia unei decizii precedente, o simplă declarație în acest sens poate fi suficientă, în special atunci când persoana interesată este un grup sau o entitate (Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Al-Aqsa/Consiliul, T-327/03, punctul 54).

83 Cu privire la restul susținerilor, trebuie să se constate că argumentele reclamantei nu au acoperire în fapt. Într-adevăr, în expunerea de motive atașată la scrisoarea sa din 30 ianuarie 2007 adresată reclamantei, Consiliul nu s-a limitat să invoce Ordonanța Home Secretary. La primul alineat al acestei expuneri de motive, Consiliul a făcut trimitere la o serie de acte pe care pretinde că le-a săvârșit reclamanta și cu privire la care a apreciat că se încadrau în dispozițiile articolului 1 alineatul (3) literele (a), (b), (d), (g) și (h) din Poziția comună 2001/931 și că au fost săvârșite în scopurile enunțate la articolul 1 alineatul (3) litera (i) și (iii). Din al doilea alineat al expunerii sale de motive, Consiliul a dedus că reclamanta era vizată de articolul 2 alineatul (3) litera (ii) din Regulamentul nr. 2580/2001. La alineatele următoare ale expunerii de motive, Consiliul a subliniat de asemenea că Ordonanța Home Secretary, care avea ca obiect interzicerea reclamantei în calitate de organizație implicată în terorism și care, potrivit Terrorism Act 2000, putea să facă obiectul unui apel (review), rămânea în vigoare. Astfel, întrucât a

constatat că motivele includerii reclamantei pe lista în litigiu rămâneau valabile, Consiliul i-a comunicat acesteia decizia de a-i aplica în continuare măsurile prevăzute la articolul 2 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 2580/2001.

84 Astfel, Consiliul a precizat, în conformitate cu jurisprudența citată la punctele 81 și 82 de mai sus, motivele specifice și concrete pentru care acesta considera, în exercitarea puterii sale discreționare de apreciere, că era necesar ca reclamanta să facă, în continuare, obiectul unei măsuri de înghețare a fondurilor.

85 În ceea ce privește întrebarea dacă motivele astfel invocate de către Consiliu erau de natură să justifice din punct de vedere legal, în fapt și în drept, adoptarea Deciziei 20077445, acest aspect privește controlul legalității de fond a acestei decizii, care va fi efectuat cu ocazia examinării celui de al treilea și a celui de al patrulea motiv.

86 În consecință, al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat și, împreună cu acesta, întregul motiv.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare și a obligației de motivare

87 În ceea ce privește, în primul rând, pretinsa încălcare a dreptului la apărare, reclamanta susține că nu i s-a dat niciodată posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere cu privire la explicațiile pertinente invocate pentru a justifica menținerea sa pe lista în

litigiu. În special, aceasta arată că singurele informații pe care le-a primit de la Consiliu sunt anterioare anului 2001, că, în nici un mod, Consiliul nu a încercat să răspundă criticilor pe care aceasta i le adresase, că nu a ținut în nici un caz seama de elementele dezincriminatoare pe care le-a prezentat și că, în plus, nu i-a acordat ocazia de a fi ascultată în cadrul unei audieri.

88 În această privință, trebuie să se amintească faptul că, la punctele 114-137 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a definit obiectul garanției inerente respectării dreptului la apărare, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, precum și limitările acestei garanții care pot fi impuse în mod legitim persoanelor interesate, într-un astfel de context.

89 În speță, din situația de fapt și din împrejurările relatate la punctele 5-13 de mai sus rezultă că Consiliul s-a conformat în mod corespunzător principiilor enunțate de Tribunal la punctele 114-137 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, în contextul adoptării Deciziei 2007/445.

90 În primul rând, într-adevăr, Consiliul a comunicat reclamantei, în anexă la scrisoarea sa din 30 ianuarie 2007, o expunere de motive care preciza în mod clar și neechivoc motivele care, în opinia sa, justificau menținerea sa pe lista în litigiu (a se vedea de asemenea punctul 83 de mai sus). Această expunere menționa exemple specifice de acte de terorism, în sensul dispozițiilor pertinente din Poziția comună 2001/931, de care se făcea vinovată reclamanta. Consiliul preciza de asemenea că, din cauza acestor acte, o autoritate competentă din Regatul Unit a adoptat o decizie pentru interzicerea reclamantei, în calitate de organizație implicată în acte de terorism, că această decizie era supusă reexaminării în temeiul legislației Regatului Unit aplicabile și că aceasta era încă în vigoare. În scrisoarea din 30 ianuarie 2007, se preciza, pe de altă parte, că, în termen de o lună, reclamanta putea prezenta Consiliului observații cu privire la intenția acestuia de a o menține pe lista în litigiu și cu privire la motivele pe care Consiliul le invoca în această privință, precum și orice acte doveditoare.

91 În al doilea rând, Consiliul a comunicat reclamantei, prin scrisorile din 30 martie și din 14 mai 2007, un anumit număr de documente din dosar. În ceea ce privește celelalte documente, Consiliul a afirmat, în scrisoarea sa din 14 mai 2007, că nu era în măsură să i le transmită, dat fiind că statul care le furnizase nu își dăduse acordul cu privire la divulgarea lor. În cadrul prezentei acțiuni, reclamanta nu a pus în discuție acest refuz de a-i fi comunicate anumite elemente incriminatoare, nici motivele invocate pentru justificarea acestuia.

92 În al treilea rând, Consiliul a acordat reclamantei posibilitatea de a-și prezenta punctul de vedere cu privire la elementele reținute în sarcina sa, posibilitate pe care a folosit-o efectiv prin scrisorile din 27 februarie, din 19, din 20 și din 26 martie, din 16 aprilie și din 29 mai 2007.

93 În ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe respingerea de către Consiliu a cererii sale de a fi ascultată în cadrul unei audieri formale, este suficient să se constate că nici reglementarea în cauză, și anume Regulamentul nr. 2580/2001, nici principiul general al respectării dreptului la apărare nu conferă persoanelor interesate dreptul la o astfel de ascultare (a se vedea, în acest sens și prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2005, Common Market Fertilizers/Comisia, T-134/03 și T-135/03, Rec., p. II-3923, punctul 108; a se vedea de asemenea Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 93).

94 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Consiliul nu ar fi încercat în nici un caz să răspundă observațiilor sale, și nici nu ar fi ținut deloc seama de elementele dezincriminatoare pe care le-a prezentat, acesta se întemeiază pe o apreciere eronată a obligațiilor care se impun Consiliului în temeiul respectării dreptului la apărare. În speță, astfel cum rezultă din scrisoarea Consiliului din 12 iunie 2007 și din prima scrisoare de notificare, această instituție a ținut seama în mod corespunzător de observațiile și de elementele dezincriminatoare prezentate de reclamantă, asigurându-se în special ca acestea să fie comunicate delegațiilor statelor membre anterior adoptării Deciziei 2007/445.

95 În schimb, Consiliul nu era obligat să răspundă la aceste observații în lumina acestor documente dacă aprecia că acestea nu justificau concluziile pe care reclamanta a susținut că le-a dedus. În această privință, Tribunalul apreciază că reproducerea textuală a expunerii de motive atașată la scrisoarea Consiliului din 30 ianuarie 2007 în expunerea de motive atașată la prima scrisoare de notificare semnifică, în sine, numai că Consiliul și-a menținut punctul de vedere. În lipsă de alte elemente de probă pertinente, astfel cum este cazul în speță, un astfel de paralelism de texte nu dovedește că, în aprecierea cauzei, Consiliul ar fi omis să ia în considerare în mod corespunzător argumentele prezentate de reclamantă în apărare (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 11 martie 1999, Thyssen Stahl/Comisia, T-141/94, Rec., p. II-347, punctele 117 și 118).

96 De altfel și în orice caz, în prima scrisoare de notificare, Consiliul a răspuns într-un mod specific la argumentul principal invocat de reclamantă în cursul procedurii administrative potrivit căruia numai o activitate teroristă prezentă și actuală ar fi de natură să justifice menținerea sa pe lista în litigiu (a se vedea de asemenea punctul 142 de mai jos).

97 Rezultă din ceea ce precedă că pretinsa încălcare a dreptului la apărare nu este dovedită în speță.

98 În ceea ce privește, în al doilea rând, pretinsa încălcare a obligației de motivare, reclamanta susține că Decizia 2007/445 nu precizează motivele specifice și concrete pentru care Consiliul a considerat, pe de o parte, că reglementarea pertinentă îi era aplicabilă (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 143) și, pe de altă parte, după reexaminare, că înghețarea fondurilor sale rămânea justificată (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 151). În special, Consiliul nu ar fi ținut deloc seama de informațiile furnizate de reclamantă, pentru perioada ulterioară anului 2001, iar Decizia 2007/445 ar fi lipsită de orice motivare referitoare la această perioadă.

99 În această privință, trebuie amintit că, la punctele 138-151 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a definit obiectul garanției aferente obligației de motivare, în contextul adoptării unei decizii de înghețare a fondurilor adoptate în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, precum și limitările acestei garanții, care pot fi impuse în mod legitim persoanelor interesate, într-un astfel de context.

100 În speță, din analizarea celui de al treilea aspect al primului motiv (a se vedea punctele 83 și 84 de mai sus), rezultă că Consiliul s-a conformat principiilor enunțate de Tribunal la punctele 138-151 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, în contextul adoptării Deciziei 2007/445.

101 În ceea ce privește argumentul potrivit căruia Consiliul nu ar fi ținut seama de informațiile furnizate de reclamantă pentru perioada ulterioară anului 2001, și nici nu ar fi motivat decizia sa în această privință, trebuie să se amintească faptul că dacă, în temeiul articolului 253 CE, Consiliul este obligat să menționeze elementele de fapt de care depinde justificarea actelor pe care le adoptă și considerațiile juridice care l-au determinat să le adopte, această dispoziție nu impune Consiliului să discute toate punctele de fapt și de drept care ar fi fost invocate de persoanele interesate în cursul procedurii administrative (Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1984, VBVB și VBBB/Comisia, 43/82 și 63/82, Rec., p. 19, punctul 22, și Hotărârea Curții din 18 septembrie 2003, Volkswagen/Comisia, C-338/00 P, Rec., p. I-9189, punctul 127, Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2003, Cableuropa și alții/Comisia, T-346/02 și T-347/02, Rec., p. II-4251, punctul 232).

102 În consecință și în orice caz, s-a constatat deja, la punctul 96 de mai sus, că, în cuprinsul primei scrisori de notificare, Consiliul a răspuns într-un mod specific la argumentul principal invocat de reclamantă în cursul procedurii administrative, potrivit căruia numai o activitate teroristă prezentă și actuală ar fi de natură să justifice menținerea sa pe lista în litigiu.

103 Rezultă din ceea ce precedă că pretinsa încălcare a obligației de motivare nu este dovedită în speță.

104 În consecință, al doilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001

105 Reclamanta subliniază că atât articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, cât și articolul 1 alineatele (2), (3) și (6) din Poziția comună 2001/931 sunt redactate la indicativ prezent. Potrivit acesteia, rezultă că trebuie să existe o legătură temporală strânsă și imediată între decizia de a include sau de a menține o persoană pe lista în litigiu și actele de terorism luate în considerare în acest scop. O persoană nu ar putea astfel să fie înscrisă pe lista în litigiu decât dacă i se impută o activitate teroristă actuală sau, cel puțin, recentă. În același mod, o persoană nu ar putea fi păstrată pe lista respectivă, după reexaminare, numai în considerarea unor fapte trecute.

106 Or, în speță, Decizia 2007/445 nu s-ar întemeia pe niciun fapt ulterior anului 2001, în ceea ce o privește pe reclamantă, iar aceasta ar fi prezentat numeroase elemente dezincriminatoare pentru perioada ulterioară anului 2001.

107 În această privință, în acord cu susținerile Consiliului și ale Regatului Unit, Tribunalul consideră că interpretarea dată de reclamantă dispozițiilor în cauză din Regulamentul nr. 2580/2001 și din Poziția comună 2001/931 este exagerat de restrictivă și că nimic din aceste dispoziții nu interzice impunerea de măsuri restrictive împotriva unor persoane sau entități care au săvârșit în trecut acte de terorism, în pofida lipsei de elemente care

să dovedească faptul că acestea săvârșesc în prezent astfel de acte sau participă la astfel de acte, dacă împrejurările justifică acest fapt.

108 În primul rând, contrar susținerilor reclamantei, acest punct de vedere nu este infirmat de modul de redactare a dispozițiilor în cauză. Deși este adevărat că articolul 1 alineatul (2) din Poziția comună 2001/931 folosește prezentul indicativ („persoane care comit") pentru a defini ceea ce trebuie să se înțeleagă prin „persoane, grupuri și entități implicate în acte de terorism", această formulare este în sensul gnomic propriu definițiilor și incriminărilor legale, iar nu prin referire la o perioadă de timp dată. Același este și cazul participiului prezent utilizat în versiunile franceză („les personnes […] commettant") și engleză („persons committing") ale articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, ceea ce confirmă recurgerea la indicativul prezent pentru formula echivalentă utilizată în alte versiuni lingvistice (a se vedea în special versiunile germană „Personen, die eine terroristische Handlung begehen", italiană „persone che commettono", olandeză „personen die een terroristische daad plegen" și slovacă „osôb, ktoré páchajú"). Pe de altă parte, articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 permite adoptarea de măsuri restrictive împotriva, în special, a persoanelor care au făcut obiectul unei condamnări pentru fapte de terorism, ceea ce implică în mod normal o activitate teroristă trecută și care nu continuă activ la momentul constatării sale în decizia de condamnare. În sfârșit, alineatul (6) al aceluiași articol prevede că numele persoanelor și ale entităților incluse pe lista din anexă vor face obiectul unei revizuiri la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată. Cu riscul de a lipsi această dispoziție de efectul său util, trebuie să se considere că aceasta permite menținerea pe lista în litigiu a unor persoane și entități care nu au comis niciun nou act terorist în cursul semestrului sau al semestrelor care precedă revizuirea, dacă această menținere rămâne justificată în raport cu ansamblul împrejurărilor pertinente.

109 În al doilea rând, trebuie să se sublinieze că Regulamentul nr. 2580/2001 și Poziția comună 2001/931, precum și Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite pe care acestea o pun în aplicare urmăresc să lupte împotriva amenințărilor la adresa păcii și a securității internaționale pe care le reprezintă actele de terorism. Realizarea acestui obiectiv, de o importanță fundamentală pentru comunitatea internațională, ar risca să fie compromisă, dacă măsurile de înghețare a fondurilor prevăzute prin aceste acte nu ar putea să se aplice decât unor

persoane, grupuri și entități care comit în prezent acte de terorism sau care au făcut acest lucru într-un trecut foarte apropiat.

110 Pe de altă parte, aceste măsuri care urmăresc, în esență, să prevină săvârșirea de astfel de acte sau repetarea lor sunt întemeiate mai mult pe evaluarea unei amenințări actuale sau viitoare decât pe aprecierea unui comportament trecut.

111 În această privință, Consiliul și Regatul Unit au precizat că, potrivit concluziilor rezultate din experiență, întreruperea temporară a activităților unei organizații care are un trecut terorist nu constituie în sine o garanție că persoana în cauză nu le va relua în orice moment și că nu este cazul în mod necesar să se acorde încredere unei pretinse renunțări la violență exprimate în acest context. Acesta ar putea să fie cazul în special dacă neexercitarea unei astfel de activități rezultă din eficacitatea sancțiunilor impuse sau dacă este deliberată, în sensul că organizația în cauză încearcă să obțină ridicarea sancțiunilor pentru a-și putea relua vechile sale activități teroriste. Aceasta s-ar putea explica, de asemenea, prin dificultățile pe care le întâmpină persoana în cauză în a comite noi acte de terorism, ținând seama de eficacitatea măsurilor preventive adoptate de către autoritățile competente, sau prin intervalul de timp necesar pentru pregătirea unor astfel de acte.

112 Întrucât aceste considerații nu par să fie nerezonabile, trebuie să se admită că puterea de apreciere largă de care dispune Consiliul, în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării sau a menținerii unei măsuri de înghețare a fondurilor (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 159), cuprinde și evaluarea amenințării pe care o organizație care a comis în trecut acte de terorism continuă să o reprezinte, în pofida suspendării activităților teroriste pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă ori a încetării aparente a acestora.

113 Împrejurarea că, în speță, Consiliul a făcut trimitere numai la acte teroriste trecute și la fapte anterioare anului 2001, în ceea ce o privește pe reclamantă, nu este suficientă, ca atare, să evidențieze o încălcare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001.

114 În ceea ce privește aspectul dacă, în lumina tuturor celorlalte împrejurări pertinente, prin aceasta Consiliul a depășit limitele puterii sale de apreciere, acest aspect se încadrează în analizarea celui de al patrulea motiv.

115 Rezultă din cele de mai sus că al treilea motiv trebuie respins în întregime ca neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea sarcinii probei și pe o eroare vădită de apreciere a elementelor de probă

Argumentele părților

116 Reclamanta arată că deciziile adoptate în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001 reprezintă o ingerință vădită și serioasă în drepturile garantate prin articolele 10 și 11 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO), semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, precum și prin articolul 1

din Primul protocol adițional la CEDO. În această privință, reclamanta insistă asupra consecințelor excesiv se severe pe care Decizia 2007/445 le are în ceea ce o privește.

117 În consecință, reclamanta susține, pe de o parte, că, în speță, Consiliul trebuie să demonstreze că instituirea măsurilor dispuse în ceea ce o privește este prevăzută de lege, în vederea realizării unui obiectiv legitim, și este necesară într-o societate democratică.

118 Reclamanta susține, pe de altă parte, că sarcina probei faptului că înghețarea fondurilor sale rămânea legal justificată la data de 28 iunie 2007 revine Consiliului și că standardul probațiunii necesare în acest scop este cel aplicabil în materie penală.

119 În ceea ce privește rolul Tribunalului, reclamanta arată că, în împrejurări precum cele din speță, Tribunalul ar trebui să reexamineze în mod obiectiv toate faptele, atât pe cele invocate de către Consiliu, cât și pe cele invocate de reclamantă, pentru a determina dacă Consiliul dispunea de motive rezonabile pentru a adopta Decizia 2007/445 în anul 2007.

120 În speță, Decizia 2007/445 ar fi fost adoptată împotriva reclamantei pe baza unor documente incriminatoare lipsite de precizie, de seriozitate și de credibilitate, toate anterioare anului 2001, și fără examinarea adecvată a numeroaselor documente dezincriminatoare referitoare la perioada următoare anului 2001, prezentate de reclamantă.

121 În ceea ce privește elementele dezincriminatoare, reclamanta arată în special că, în cadrul unui congres extraordinar care a avut loc la Ashraf City (Irak) în iunie 2001, conducerea acesteia a adoptat decizia unilaterală de a înceta activitățile militare ale organizației în Iran. Această decizie ar fi fost ratificată în cadrul a două congrese ordinare, în septembrie 2001 și în 2003. Cu excepția câtorva operațiuni efectuate de către unități operaționale care nu primiseră mesajul la timp, reclamanta nu ar fi

desfășurat nici cea mai mică operațiune militară din vara anului 2001, iar unitățile sale operaționale ar fi fost definitiv dizolvate. De asemenea, aceasta ar fi dezvăluit coordonatele tuturor bazelor sale Organizației Națiunilor Unite, precum și guvernelor Regatului Unit și al Statelor Unite ale Americii.

122 De asemenea, reclamanta face trimitere la documentele atașate în anexele 2 și 6 la acțiunea sa, care dovedeau că din anul 2001 aceasta ca organizație, precum și toți membrii săi au renunțat în mod voluntar la violență și la terorism, au restituit armele, au încheiat un acord cu forțele de coaliție din Irak și au fost corect recunoscute ca fiind „persoane protejate".

123 În sfârșit, reclamanta subliniază că nu s-a sugerat niciodată că aceasta ar fi comis vreun act de terorism în cadrul Uniunii Europene.

124 Consiliul și Regatul Unit subliniază în primul rând că, în Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus (punctul 135), Tribunalul a precizat în mod clar că o măsură de înghețare a fondurilor nu constituie o sancțiune penală.

125 Consiliul și Regatul Unit arată în continuare că înghețarea fondurilor nu constituie o atingere adusă drepturilor la libertatea de exprimare și de asociere, din moment ce pretinsele restricții ale acestor libertăți sunt o consecință nedorită sau fortuită a unei decizii a autorităților. Pe de altă parte, înghețarea fondurilor nu ar aduce atingere esenței dreptului de proprietate (Hotărârea Tribunalului din 21 septembrie 2005, Kadi/Consiliul și Comisia, T-315/01, Rec., p. II-3649, punctul 248). În orice caz, Consiliul apreciază că nu există o încălcare a articolelor 10 și 11 din CEDO, și nici a articolului 1 din Primul protocol adițional la CEDO din moment ce măsurile în cauză, în speță, sunt

prevăzute de lege, au ca obiectiv legitim lupta împotriva terorismului și sunt necesare într-o societate democratică pentru atingerea acestui obiectiv.

126 În consecință, Consiliul și Regatul Unit apreciază că, potrivit regulii aplicabile în mod normal în fața instanței comunitare (a se vedea în această privință Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 1997, FFSA și alții/Comisia, T-106/95, Rec., p. II-229, punctul 115, și Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2004, Corus UK/Comisia, T-48/00, Rec., p. II-2325, punctul 125), revine reclamantei sarcina de face proba susținerii sale potrivit căreia Decizia 2007/445 este afectată de o eroare vădită de apreciere. Regatul Unit subliniază, în această privință, că respectiva decizie beneficiază de o prezumție de legalitate și că procedura care pune în discuție validitatea acesteia este de natură civilă, astfel încât sarcina probei revine reclamantei, iar standardul probațiune necesar este cel aplicabil în materie civilă. Pe de altă parte, nicio dispoziție din reglementarea aplicabilă nu ar fi prevăzut o inversare sau o ușurare a sarcinii probei.

127 În ceea ce privește întinderea controlului jurisdicțional al Tribunalului, Consiliul și Regatul Unit fac trimitere la Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus (punctul 159), la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 21 februarie 1986 în cauza James (seria A nr. 98) și la Concluziile avocatului general Jacobs prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Curții din 30 iulie 1996, Bosphorus (C-84/95, Rec., p. I-3953, I-3956, punctul 65). În consecință, Consiliul și Regatul Unit susțin că Tribunalul nu este competent să substituie propria sa apreciere asupra situației de fapt și a probelor referitoare la reclamantă celei a Consiliului. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește aprecierea împrejurărilor în care legiuitorul poate decide dacă și când trebuie raportate măsurile restrictive. În această privință, Regatul Unit subliniază că, în măsura în care responsabilii pentru adoptarea deciziei au avantajul de a dispune de o largă gamă de avize în materie de securitate și de terorism, care, dacă nu sunt evaluate în mod corect, pot determina consecințe grave, au dreptul de a adopta o abordare conservatoare în evaluarea riscului legat de aceste consecințe. În acest context, deciziilor acestora ar trebui să li se recunoască o importanță semnificativă și o anumită autoritate. În special, instanțele, atât cele naționale, cât și cele comunitare, nu ar trebui „să creeze propria lor opinie” în ceea ce privește temeiurile deciziei în cauză.

128 Prin urmare, Consiliul susține, făcând trimitere la observațiile sale în răspuns la al treilea motiv, că a apreciat în mod corect elementele de probă pertinente în speță.

Aprecierea Tribunalului

129 Pentru început, trebuie să se sublinieze, în răspuns la argumentele reclamantei, că măsurile de înghețare a fondurilor de tipul celei în cauză în prezenta speță sunt prevăzute de lege, și anume de Rezoluția 1373 (2001) a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite și de Regulamentul nr. 2580/2001 însuși. Pe de altă parte, astfel cum reiese din preambulul actelor menționate, aceste măsuri au ca obiectiv legitim combaterea terorismului. În sfârșit, în preambulul Rezoluției 1373 (2001), Consiliul de Securitate a reafirmat necesitatea de a combate, prin toate mijloacele, potrivit Cartei Națiunilor Unite, amenințările împotriva păcii și a securității internaționale pe care le reprezintă actele de terorism și a considerat că statele trebuiau să consolideze cooperarea internațională prin adoptarea de măsuri suplimentare și în special prin înghețarea fondurilor pentru prevenirea și reprimarea pe teritoriul lor, prin toate mijloacele licite, a finanțării și a pregătirii oricărui act de terorism. Fără a repune în discuție această apreciere, care angajează întreaga comunitate internațională, măsurile în cauză trebuie să fie calificate, așadar, ca fiind necesare, într-o societate democratică, pentru atingerea obiectivului menționat.

130 Astfel fiind, după cum a subliniat deja Tribunalul la punctele 115 și 116 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, elementele de fapt și de drept care pot condiționa aplicarea unei măsuri de înghețare a fondurilor în cazul unei persoane, a unui grup sau a unei entități sunt stabilite la articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001. Potrivit acestei dispoziții, Consiliul, hotărând în unanimitate, stabilește, revizuiește și modifică lista de persoane, de grupuri și de entități cărora li se aplică respectivul regulament, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatele (4), (5) și (6) din Poziția comună 2001/931. Așadar, lista în discuție se stabilește, în conformitate cu articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o decizie de către o autoritate competentă față

de persoanele, de grupurile și de entitățile vizate fie că este vorba de inițierea unor cercetări sau a urmăririi penale pentru un act terorist ori de tentativa de a săvârși, de a participa la sau de a facilita un astfel de act, bazate pe probe sau pe indicii serioase și credibile, fie că este vorba de o condamnare pentru astfel de fapte. Prin „autoritate competentă" se înțelege o autoritate judiciară sau, în cazul în care autoritățile judiciare nu au nicio competență în domeniu, o autoritate competentă echivalentă în acest domeniu. Pe de altă parte, numele persoanelor și ale entităților incluse pe listă trebuie să facă obiectul unei revizuiri la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, pentru a se asigura că menținerea lor pe listă rămâne justificată, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (6) din Poziția comună 2001/931.

131 La punctul 117 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunal a dedus din aceste dispoziții că procedura prin care se dispune o măsură de înghețare a fondurilor în temeiul reglementării pertinente se derulează pe două niveluri, unul național, iar celălalt comunitar. Într-o primă etapă, o autoritate națională competentă, în principiu judiciară, trebuie să adopte în privința persoanei în cauză o decizie care să corespundă definiției date la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Dacă este vorba despre o decizie de inițiere a unor cercetări și a urmăririi penale, aceasta trebuie să fie întemeiată pe probe sau pe indicii serioase și credibile. Într-o a doua etapă, Consiliul, hotărând în unanimitate, trebuie să decidă includerea persoanele în cauză pe lista în litigiu, pe baza unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că s-a luat o astfel de decizie. În continuare, Consiliul trebuie să se asigure la intervale regulate, cel puțin o dată pe semestru, că menținerea lor pe listă se justifică în continuare. În această privință, verificarea existenței unei decizii a unei autorități naționale care să corespundă definiției menționate apare ca fiind o condiție prealabilă esențială pentru adoptarea, de către Consiliu, a unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, în timp ce verificarea măsurilor luate în urma acestei decizii la nivel național apare indispensabilă în contextul adoptării unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor.

132 Pe de altă parte, la punctul 123 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a amintit că, în temeiul articolului 10 CE, relațiile dintre statele membre și instituțiile comunitare sunt guvernate de obligații reciproce de cooperare loială (a se vedea Hotărârea Curții din 16 octombrie 2003, Irlanda/Comisia, C-339/00, Rec., p. I-11757, punctele 71 și 72 și jurisprudența citată). Acest principiu este de aplicare generală și se impune în special în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală [denumită în mod obișnuit „justiție și afaceri interne" (JAI)] reglementată de titlul VI

din Tratatul UE, care, de altfel, se întemeiază integral pe cooperare între statele membre și instituții (Hotărârea Curții din 16 iunie 2005, Pupino, C-105/03, Rec., p. I-5285, punctul 42).

133 La punctul 124 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, Tribunalul a apreciat că, într-o situație în care își găsește aplicarea articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931 și articolul 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001, dispoziții care instituie o formă de cooperare specifică între Consiliu și statele membre, în cadrul luptei comune împotriva terorismului, acest principiu determină, pentru Consiliu, obligația de a urma pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente, cel puțin dacă este vorba de o autoritate judiciară, în special în ceea ce privește existența de „probe sau indicii serioase și credibile" pe care se bazează decizia acesteia.

134 Din cele ce precedă rezultă că, deși îi revine Consiliului sarcina probei faptului că înghețarea fondurilor unei persoane, ale unui grup sau ale unei entități este sau continuă să fie justificată din punct de vedere legal, în raport cu reglementarea pertinentă, totuși, astfel cum susține în mod întemeiat reclamanta, această sarcină are un obiect relativ restrâns la nivelul procedurii comunitare de înghețare a fondurilor (a se vedea, prin analogie, Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 126, cu privire la obiectul dreptului la apărare în cadrul aceleiași proceduri). În cazul unei decizii inițiale de înghețare a fondurilor, aceasta privește, în esență, existența unor informații precise sau a unor elemente de dosar care arată că, în privința persoanei în cauză, s-a luat o decizie de către o autoritate națională care îndeplinește condițiile cuprinse în definiția de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. Pe de altă parte, în cazul unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor, după revizuire, sarcina probei privește, în esență, aspectul dacă înghețarea fondurilor se justifică în continuare având în vedere toate împrejurările pertinente din speță și, în mod special, măsurile luate în urma respectivei decizii a autorității naționale competente.

135 În sfârșit, din cuprinsul punctelor 145, 146 și 151 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, reiese că, în măsura în care, în cadrul adoptării, în unanimitate, a unei măsuri de înghețare a fondurilor în temeiul Regulamentului nr. 2580/2001, Consiliul nu acționează în temeiul unei competențe reglementate, acesta dispune de o putere discreționară pentru aprecierea motivelor pentru care persoana în cauză trebuie să facă obiectul unei astfel de măsuri.

136 În această privință, trebuie totuși să se precizeze că, atunci când trebuie să aprecieze dacă înghețarea fondurilor unei persoane, ale unui grup sau ale unei entități este sau continuă să fie justificată, considerația primordială care se impune Consiliului este percepția sa și evaluarea de către acesta a riscului ca, în lipsa unei astfel de măsuri, respectivele fonduri să poată fi utilizate pentru finanțarea sau pentru pregătirea unor acte de terorism (a se vedea punctul 129 de mai sus).

137 În ceea ce privește rolul Tribunalului, acesta a recunoscut, la punctul 159 din Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, că, în conformitate cu o poziție comună adoptată în temeiul politicii externe și de securitate comună, Consiliul dispune de o largă putere de apreciere în ceea ce privește elementele care trebuie luate în considerare în vederea adoptării de sancțiuni economice și financiare pe baza articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE. Această putere de apreciere privește în special considerațiile de oportunitate pe care se bazează astfel de decizii.

138 Totuși, deși Tribunalul recunoaște Consiliului o marjă de apreciere în domeniu, aceasta nu implică faptul că instanța comunitară trebuie să se abțină de la controlul interpretării de către această instituție a datelor pertinente. Într-adevăr, instanța comunitară trebuie nu numai să verifice exactitatea materială a elementelor de probă invocate, credibilitatea și coerența acestora, ci și să controleze dacă aceste elemente constituie toate datele pertinente care trebuie luate în considerare pentru a aprecia situația și dacă sunt de natură să susțină concluziile care sunt desprinse din acestea. Totuși, în cadrul acestui control, Tribunalul nu trebuie să înlocuiască aprecierea Consiliului cu privire la oportunitate cu propria apreciere (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 22 noiembrie 2007, Spania/Lenzing, C-525/04 P, Rep., p. I-9947, punctul 57 și jurisprudența citată).

139 În plus, trebuie arătat că, în cazurile în care o instituție comunitară dispune de o largă putere de apreciere, controlul respectării anumitor garanții procedurale prezintă o importanță fundamentală. Astfel, Curtea a avut ocazia să precizeze că, printre aceste garanții se înscrie obligația instituției competente de a examina, cu atenție și cu imparțialitate, toate elementele pertinente ale cauzei și de a-și motiva decizia în mod suficient (a se vedea Hotărârea Spania/Lenzing, punctul 138 de mai sus, punctul 58 și jurisprudența citată).

140 În cadrul prezentului motiv, reclamanta solicită Tribunalului să verifice dacă, în împrejurările din speță și având în vedere toate datele pertinente, atât cele invocate de Consiliu, cât și cele invocate de către reclamantă însăși, Consiliul dispunea de motive rezonabile pentru a adopta în ceea ce o privește Decizia 2007/445 în anul 2007 (a se vedea punctul 119 de mai sus).

141 O astfel de verificare, în lumina obiectivelor urmărite prin reglementarea aplicabilă (a se vedea punctele 130, 135 și 136 de mai sus), rămâne în mod incontestabil în limitele controlului jurisdicțional pe care instanța comunitară îl poate exercita asupra deciziei de înghețare a fondurilor adoptate în temeiul articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2580/2001. Aceasta corespunde, în esență, controlului erorii vădite de apreciere (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 159). De altfel, nici Consiliul, nici Regatul Unit nu susțin că un asemenea control depășește nivelul de control care este recunoscut Tribunalului prin jurisprudența într-un domeniu precum cel al sancțiunilor economice și financiare.

142 În speță, din scrisoarea Consiliului din 30 ianuarie 2007, din prima scrisoare de notificare și din expunerea de motive atașată la fiecare dintre aceste două scrisori rezultă că, în esență, Consiliul s-a întemeiat pe împrejurarea că Ordonanța Home Secretary, care, în opinia sa, corespundea definiției de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931, era încă în vigoare, deși, potrivit Terrorism Act 2000, aceasta ar fi putut face obiectul unei acțiuni în justiție (review). De asemenea, astfel cum rezultă din prima scrisoare de notificare și din expunerea de motive atașată la aceasta, Consiliul a avut în vedere observațiile reclamantei și elementele dezincriminatoare prezentate de aceasta, în ceea ce privește perioada ulterioară anului 2001, dar a considerat că acestea

nu justificau cererea sa de a fi înlăturată de pe lista în litigiu. În special, Consiliul a respins argumentul potrivit căruia menținerea unei decizii de înghețare a fondurilor nu ar fi întemeiată decât dacă persoana în cauză ar comite sau ar încerca în prezent să comită acte de terorism.

143 Tribunalul consideră că, având în vedere toate datele pertinente luate astfel în considerare, Consiliul dispunea de motive rezonabile și de elemente de probă suficiente pentru a adopta decizia atacată în privința reclamantei, că nu a comis nicio eroare vădită în aprecierea acestor date și că, prin urmare, a justificat în mod întemeiat menținerea reclamantei pe lista în litigiu.

144 În primul rând, într-adevăr, în lumina legislației naționale pertinente, Ordonanța Home Secretary constituie o decizie a unei autorități naționale competente care corespunde definiției de la articolul 1 alineatul (4) din Poziția comună 2001/931. De altfel, această calificare nu a fost pusă în discuție de reclamantă în cadrul prezentei acțiuni.

145 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia decizia atacată ar fi fost adoptată în privința reclamantei pe baza unor documente incriminatoare lipsite de precizie, de seriozitate și de credibilitate, după cum rezultă din principiile amintite la punctele 133 și 134 de mai sus, Consiliul era nu numai întemeiat, ci și obligat să urmeze pe cât posibil aprecierea autorității naționale competente, în special în ceea ce privește existența „probelor sau a indiciilor serioase și credibile" pe care se baza decizia acesteia. Deși este adevărat că această autoritate națională nu era o autoritate judiciară, împrejurarea că decizia sa putea face obiectul unei acțiuni în justiție și că o astfel de acțiune nu fusese exercitată sau nu condusese la o decizie favorabilă reclamantei plasa Consiliul în aceeași situație.

146 În al treilea rând, considerații similare celor expuse la punctul 145 de mai sus se aplică argumentului potrivit căruia decizia atacată ar fi fost adoptată în privința reclamantei pe baza unor documente incriminatoare, toate anterioare anului 2001 și fără examinarea documentelor dezincriminatoare prezentate de reclamantă pentru perioada ulterioară. Din moment ce, începând cu anul 2001, Ordonanța Home Secretary putea în orice moment să facă obiectul unei acțiuni în justiție potrivit legislației interne, îndreptată fie direct împotriva acesteia, fie indirect împotriva oricărei decizii subsecvente a Home Secretary prin care se refuza revocarea sau abrogarea deciziei inițiale, Consiliul putea să considere în mod rezonabil că este preponderentă, pentru propria sa apreciere, împrejurarea că această ordonanță rămânea în vigoare.

147 În al patrulea rând, în ceea ce privește evaluarea comparativă a elementelor incriminatoare și a celor dezincriminatoare, Tribunalul apreciază că Consiliul acționează în mod rezonabil și prudent într-o situație în care, precum în speță, decizia autorității administrative naționale competente pe care se bazează decizia comunitară de înghețare a fondurilor poate face sau face obiectul unei acțiuni în justiție potrivit legislației interne, această instituție refuză în principiu să adopte o poziție cu privire la temeinicia argumentelor de fond invocate de persoana în cauză în susținerea unei astfel de acțiuni, înainte de a cunoaște soluția acesteia. În caz contrar, într-adevăr, aprecierea efectuată de Consiliu, în calitate de instituție politică sau administrativă, ar risca să intre în conflict cu aprecierea efectuată de instanța națională competentă, în ceea ce privește anumite aspecte de fapt sau de drept.

148 În al cincilea rând, în sfârșit, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia reclamantei nu i s-ar fi imputat niciodată săvârșirea vreunui act de terorism pe teritoriul Uniunii Europene, este suficient să se sublinieze că Regulamentul nr. 2580/2001 nu condiționează nicidecum adoptarea unor decizii comunitare de înghețare a fondurilor de comiterea pe teritoriul Uniunii a actelor de terorism invocate în acest context. De altfel, o astfel de condiție ar fi contrară spiritului și obiectivului Rezoluției 1373 (2001) a Consiliului de Securitate, în al cărei preambul se reafirmă, printre altele, „principiul pe care Adunarea generală l-a stabilit în Declarația din octombrie 1970 (2625 XXV) și pe care Consiliul de Securitate l-a reafirmat în Rezoluția 1189 (1998), și anume că fiecare stat are datoria de a se abține de la organizarea și încurajarea actelor de terorism pe teritoriul unui alt stat, de la ajutorul sau de la participarea la acestea ori de la tolerarea pe teritoriul său a activităților organizate în vederea comiterii unor astfel de acte” și invită statele să „reprime pe teritoriul lor, prin toate mijloacele licite, finanțarea și pregătirea oricărui act de terorism”.

149 Având în vederea ceea ce precedă, al patrulea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe un abuz sau pe o deturnare de putere

150 Reclamanta susține că, în ceea ce o privește, Decizia 2007/445 a fost adoptată de către Consiliu în împrejurări care constituiau un abuz sau o deturnare de putere. Potrivit acesteia, Consiliul luase, în prealabil, decizia de a o menține pe lista în litigiu, în pofida elementelor care o exonerau total începând cu anul 2001, pentru singurul motiv că acesta intenționa să atenueze tensiunile cu care se confruntă regimul iranian actual.

151 În această privință, Curtea și Tribunalul s-au pronunțat în mod repetat în sensul că un act reprezintă un abuz de putere, numai dacă rezultă din indicii obiective, pertinente și concordante că a fost adoptat în scopul exclusiv sau cel puțin determinant de a atinge alte obiective decât cele declarate sau de a eluda o procedură special prevăzută de tratat pentru a răspunde circumstanțelor cauzei (a se vedea Hotărârea Curții din 14 decembrie 2004, Swedish Match, C-210/03, Rec., p. I-11893, punctul 75, și Hotărârea Tribunalului din 13 ianuarie 2004, Thermenhotel Stoiser Franz și alții/Comisia, T-158/99, Rec., p. II-1, punctul 164 și jurisprudența citată).

152 Or, în speță, din niciun element din dosar nu rezultă vreun indiciu care să acrediteze ideea că procedura care a condus la adoptarea Deciziei 2007/445 ar fi fost angajată în alt scop decât cel al luptei împotriva terorismului și a finanțării acestuia. În special afirmația reclamantei potrivit căreia respectiva decizie ar fi fost adoptată în privința sa cu singurul scop de a atenua tensiunile cu care se confruntă regimul iranian actual face parte dintr-un pur proces de intenție și nu este susținută prin niciun indiciu obiectiv.

153 În consecință, al cincilea motiv trebuie să fie respins.

154 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de reclamantă în susținerea cererii sale de anulare a Deciziei 2007/445 nu a fost considerat întemeiat, respectiva cerere trebuie să fie respinsă ca nefondată.

Cu privire la cererea de anulare a Deciziei 2007/868

Argumentele părților

155 În scrisoarea sa depusă la grefa Tribunalului la 11 ianuarie 2008, reclamanta arată că mijloacele invocate în susținerea cererii sale de anulare în parte a Deciziei 2007/445 sunt pertinente și în cadrul cererii sale de anulare în parte a Deciziei 2007/868.

156 Reclamanta subliniază că POAC este instanța specializată constituită de Parlamentul Regatului Unit pentru a judeca acțiunile îndreptate împotriva deciziilor de interzicere sau de refuz al ridicării interdicției organizațiilor considerate teroriste de Home Secretary.

157 Or, în Decizia sa din 30 noiembrie 2007, această instanță ar fi calificat drept „perverse" (profund injustă) Decizia Home Secretary din 1 septembrie 2006 prin care a refuzat ridicarea interdicției reclamantei ca organizație teroristă (a se vedea punctul 22 de mai sus). Aceasta ar fi refuzat de asemenea să autorizeze Home Secretary să introducă un recurs împotriva deciziei sale la Court of Appeal. Pe de altă parte, în cadrul unui astfel de recurs la Court of Appeal, Home Secretary nu ar fi îndreptățit să conteste constatările de fapt ale POAC.

158 În speță, POAC ar fi examinat elementele de probă, confidențiale și neconfidențiale, prezentate de Home Secretary și ar fi audiat în ședință nepublică martorul convocat la cererea acesteia. Constatările sale de fapt ar demonstra că toate elementele factuale invocate de reclamantă în cursul procedurii care a condus la adoptarea Deciziei 2007/445 erau corecte și că nu exista niciun temei de fapt pentru a susține că reclamanta continua să fie o organizație teroristă. Aceeași ar fi situația și în contextul adoptării Deciziei 2007/868.

159 Prin urmare, reclamanta impută Consiliului faptul de a fi adoptat Decizia 2007/868 la un moment la care avea cunoștință nu numai de Decizia POAC și de constatările de fapt din cuprinsul acesteia, ci și de refuzul POAC de a autoriza Home Secretary să introducă un recurs la Court of Appeal și de termenii în care a fost formulat acest refuz.

160 Aceasta remarcă faptul că deși Home Secretary a introdus în fața Court of Appeal o nouă cerere de autorizare de a formula un recurs împotriva Deciziei POAC, astfel cum era îndreptățită să facă, totuși nu este mai puțin adevărat că Decizia 2007/868 se întemeiază, în privința sa, numai pe Ordonanța Home Secretary din 28 martie 2001 și nu ține seama deloc de Decizia POAC.

161 În opinia reclamantei, aceste elemente arată că Decizia 2007/868 este vădit eronată și că, în plus, în ceea ce o privește, este afectată de o deturnare de putere.

162 În observațiile sale depuse la grefa Tribunalului la 15 ianuarie 2008, Consiliul s-a abținut de la orice comentariu cu privire la pertinența Deciziei POAC în prezenta procedură.

163 În cadrul ședinței, această instituție a arătat, referindu-se la constatările de fapt efectuate de POAC, că, chiar dacă s-ar aprecia că acestea sunt exacte și prezintă o imagine generală corectă, este rezonabil să se considere că reclamanta era implicată în acte teroriste, în sensul Regulamentului nr. 2580/2001, și că, în consecință, înghețarea fondurilor reclamantei se justifica în continuare. Consiliul a susținut, pe de altă parte, că, deși a luat în considerare cererea Home Secretary de a fi autorizată de către Court of Appeal să formuleze un recurs împotriva Deciziei POAC, acesta pur și simplu a decis să nu aștepte soluționarea acestei acțiuni înainte de a reevalua situația reclamantei.

164 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 16 ianuarie 2008, Comisia susține că ar fi prematur să se desprindă consecințe din Decizia POAC, la nivel comunitar, la ora actuală. Potrivit acesteia, trebuie așteptată decizia Court of Appeal cu privire la cererea de autorizare a recursului introdusă de Home Secretary și ulterior, dacă este cazul, să se aștepte soluționarea unui eventual recurs în fața Court of Appeal, precum și cea a unui eventual recurs ulterior în fața House of Lords (Camera Lorzilor), înainte de a stabili dacă decizia menționată trebuie să aibă o incidență asupra legalității deciziilor adoptate la nivel comunitar.

165 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 16 ianuarie 2008, Regatul Unit amintește că, în orice caz, Ordonanța Home Secretary din 28 martie 2001 este încă în vigoare. Astfel, această ordonanță ar constitui un temei legal suficient pentru adoptarea de către Consiliu a Deciziei 2007/868 care o privește pe reclamantă. Regatul Unit subliniază de asemenea că, în temeiul articolului 6 alineatul 3 din Terrorism Act 2000, Decizia POAC nu obligă Home Secretary să înlăture reclamanta de pe lista națională corespunzătoare celei stabilite de Consiliu, înainte de epuizarea tuturor căilor de recurs, inclusiv în fața House of Lords.

166 În memoriul său în intervenție, Regatul Unit menționează, pe de altă parte, că Decizia 2007/868 a fost adoptată de Consiliu având cunoștință de Decizia POAC și de decizia subsecventă a Home Secretary de a formula un recurs împotriva acestei decizii. Ședința

în fața Court of Appeal având ca obiect atât cererea de autorizare de a formula recurs, cât și fondul cauzei s-ar fi derulat între 18 și 20 februarie 2008.

Aprecierea Tribunalului

167 În cadrul cererii de anulare în parte a Deciziei 2007/868, părțile au consacrat cea mai importantă parte a argumentelor lor problemei pertinenței Deciziei POAC menționate la punctul 22 de mai sus în cadrul controlului de legalitate efectuat de Tribunal în speță.

168 Prin această decizie, POAC a calificat, printre altele, drept „perverse" (profund injustă) concluzia Home Secretary, conținută în Decizia sa din 1 septembrie 2006 privind refuzul ridicării interdicției reclamantei, potrivit căreia aceasta continua să fie, la acel moment, o organizație „implicată în terorism" („concerned in terrorism"), în sensul Terrorism Act 2000. Aceasta înseamnă că, potrivit aprecierii POAC, nicio persoană rezonabilă nu ar fi putut ajunge la o astfel de concluzie și că, dimpotrivă, orice persoană rezonabilă ar fi ajuns la concluzia opusă, pe baza elementelor de care dispunea Home Secretary.

169 În această privință, la punctele 347-349 din decizia sa, POAC a rezumat principalele sale constatări de fapt și de drept după cum urmează:

„347. […] Trebuie să examinăm întreg materialul care a fost pus sau care, în mod rezonabil, ar fi putut fi pus la dispoziția [Home Secretary] cu scopul de a determina dacă PMOI era implicată sau dacă s-ar fi putut considera cu onestitate că aceasta este

implicată în terorism. Am supus întreg materialul unei analize minuțioase pe care o considerăm standardul adecvat pentru evaluarea noastră.

348. Am expus deja în detaliu concluziile noastre cu privire la materialul prezentat. În opinia noastră, o analiză minuțioasă a materialului conduce la următoarea concluzie:

348.1 Cu posibila excepție a incidentului singular din mai 2002, PMOI nu a desfășurat acte de terorism în Iran sau în altă parte din luna august a anului 2001.

348.2 Chiar dacă, la un anumit moment, PMOI a avut o structură de comandament militar în Iran, materialul demonstrează că o astfel de structură și-a încetat existența (cel mai târziu) la sfârșitul anului 2002.

348.3 Chiar dacă s-ar considera că cele trei rapoarte din anul 2002 reprezintă o glorificare [a terorismului] în sensul articolului 3 alineatul 5 litera c) [din Terrorism Act 2000], o astfel de activitate a încetat înainte de luna august a anului 2002.

348.4 În luna mai 2003, PMOI a fost dezarmată.

348.5 Nu există materiale care să indice că PMOI ar fi obținut sau ar fi încercat să obțină arme sau să reconstruiască în alt mod o oarecare capacitate militară, deși ar fi putut proceda astfel după luna mai 2003.

348.6 În plus, nu există materiale care să sugereze că PMOI ar fi încercat să recruteze membri sau să îi antreneze pentru acțiuni militare sau de terorism.

În rezumat, nu există nicio probă că, la un anumit moment după anul 2003, PMOI ar fi încercat să recreeze un anumit tip de structură capabilă să execute sau să susțină acte de terorism. Nu există nicio probă a vreunei tentative de a se „pregăti" pentru terorism. Nu există nicio probă a vreunei încurajări a altor persoane să comită acte de terorism. Nu există nici material care să formeze convingerea că PMOI ar fi fost „implicat în altă modalitate în acte de terorism" la data adoptării deciziei în septembrie 2006. În ceea ce privește perioada ulterioară lunii mai 2003, aceasta nu poate fi corect caracterizată ca fiind o „simplă inactivitate", astfel cum a sugerat [Home Secretary] în scrisoarea sa de decizie. Materialul a dezvăluit că întreg dispozitivul militar nu mai exista, nici în Irak, nici în Iran sau în altă parte, și că nu avusese loc nicio tentativă a PMOI de refacere a acestuia.

349. În aceste împrejurări, singura convingere pe care un factor de decizie rezonabil și-ar fi putut-o forma cu onestitate, fie în septembrie 2006, fie ulterior, este că PMOI nu mai îndeplinea niciunul dintre criteriile necesare pentru menținerea interdicției sale. Cu alte cuvinte, pe baza materialului prezentat, PMOI nu era implicată în terorism în septembrie 2006 și nu este nici în prezent."

170 Pentru motivele expuse în special la punctele 130-139 de mai sus, Tribunalul consideră că Decizia POAC are o importanță deosebită în prezenta procedură.

171 Într-adevăr, este vorba despre prima decizie a unei autorități judiciare competente care se pronunță asupra legalității, în raport cu dreptul național aplicabil, a refuzului Home

Secretary de a revoca Ordonanța din 28 martie 2001 pe baza căreia Consiliul a adoptat atât decizia inițială de înghețare a fondurilor reclamantei, cât și toate deciziile subsecvente până la Decizia 2007/868, inclusiv.

172 Decizia POAC reprezintă, așadar, în mod incontestabil, una dintre măsurile luate, la nivel național, în urma Ordonanței Home Secretary din 28 martie 2001.

173 Or, Tribunalul a subliniat deja că verificarea unor astfel de măsuri apărea indispensabilă în contextul adoptării unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor (a se vedea punctul 131 de mai sus).

174 În ceea ce privește măsura în care Consiliul a avut cunoștință despre Decizia POAC și a ținut seama de aceasta, în contextul adoptării Deciziei 2007/868, din explicațiile furnizate de această instituție și de Regatul Unit, precum și din documentele referitoare la procedura menționată, prezentate de aceste părți în răspuns la măsurile de organizare a procedurii adoptate de Tribunal, reiese că:

— la 13 noiembrie 2007, reprezentantul Regatului Unit i-a informat verbal pe membrii grupului de lucru al Consiliului referitor la Poziția comună 2001/931 (denumit în continuare „grupul de lucru PC 931") că POAC va emite decizia sa în cauza privind reclamanta la 30 noiembrie 2007 și că Regatul Unit își va stabili poziția privind interdicția persoanei în cauză în funcție de această decizie;

— la 3 decembrie 2007, Regatul Unit a informat prin poșta electronică președinția portugheză a Consiliului cu privire la Decizia POAC, făcând un rezumat al acestei

decizii, și a invitat Consiliul să ia cunoștință de aceasta pe pagina de internet pe care era disponibilă și a comunicat intenția sa de a evoca acest aspect în cadrul următoarei reuniuni a grupului de lucru PC 931;

— la 4 decembrie 2007, Regatul Unit a informat prin poștă electronică președinția portugheză că Home Secretary preciza în mod clar că va încerca să obțină autorizarea pentru formularea unui recurs împotriva Deciziei POAC; Regatul Unit considera că decizia cu privire la această autorizare va fi adoptată înainte de 17 decembrie 2007; în cazul autorizării, ședința privind recursul în fața Court of Appeal ar avea loc în primele luni ale anului 2008; în același mesaj electronic, Regatul Unit a propus ca Uniunea Europeană să nu întreprindă nicio acțiune privind menținerea reclamantei pe lista în litigiu până când procedura de recurs în Regatul Unit nu va fi finalizată și a precizat că interdicția reclamantei în Regatul Unit ar rămâne în vigoare pe parcursul acestei perioade;

— la 6 decembrie 2007, o copie a scrisorii adresate de reclamantă Consiliului la 5 decembrie 2007 pentru radierea sa de pe lista în litigiu în temeiul Deciziei POAC (punctul 23 de mai sus), precum și o copie a deciziei menționate a POAC au fost transmise de Secretariatul general al Consiliului delegațiilor statelor membre în cadrul Consiliului;

— la 12 decembrie 2007, grupul de lucru PC 931 a ținut o reuniune cu scopul de a pregăti adoptarea Deciziei 2007/868; potrivit „rezultatului lucrărilor" acestei reuniuni, transmis de Secretariatul general al Consiliului delegațiilor statelor membre în cadrul Consiliului la 20 decembrie 2007, respectivul grup de lucru a fost informat de delegația Regatului Unit despre Decizia POAC; delegația Regatului Unit a informat de asemenea celelalte delegații cu privire la intenția Home Secretary de a fi autorizată să formuleze un recurs împotriva acestei decizii și le-a explicat că, dacă POAC însăși refuza această autorizare, Home Secretary avea intenția de a o solicita direct de la Court of Appeal;

— la 17 decembrie 2007, un proiect de decizie și un proiect de Poziție comună care reflectau rezultatele reuniunii grupului de lucru PC 931 au fost transmise de către Secretariatul general al Consiliului grupului de lucru de consilieri pentru relații externe; numele reclamantei era inclus pe listele anexate la aceste proiecte; în aceeași zi, grupul de lucru al consilierilor pentru relații externe a aprobat respectivele proiecte și a invitat Coreper să recomande Consiliului să adopte aceste proiecte; nota de însoțire care consemna aceste fapte (nota I/A) a fost transmisă de Secretariatul general al Consiliului către Coreper la 18 decembrie 2007;

— la 19 decembrie 2007, Coreper a aprobat recomandările în cauză;

— la 19 decembrie 2007, Regatul Unit a informat prin poșta electronică președinția portugheză, Secretariatul general al Consiliului și delegațiile statelor membre care solicitaseră în mod expres acest lucru că POAC refuzase autorizarea pentru recurs solicitată de Home Secretary; Regatul Unit a adăugat că Home Secretary avea intenția de a solicita aceeași autorizare de la Court of Appeal, fără a putea indica la ce dată aceasta s-ar pronunța asupra acestei cereri.

175 În aceste împrejurări, la 20 decembrie 2007, Consiliul a adoptat Decizia 2007/868.

176 În ceea ce privește indicarea motivelor specifice și concrete pentru care Consiliul a considerat, după reexaminare, că înghețarea fondurilor reclamantei se justifică în continuare, ceea ce constituie partea esențială a obligației de motivare care revine acestei instituții în cadrul adoptării unei decizii subsecvente de înghețare a fondurilor (Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctele 143 și 144), după cum rezultă din expunerea situației de fapt amintite la punctele 28 și 29 de mai sus, Consiliul a considerat, în a doua scrisoare de notificare, că motivele pentru a menține reclamanta pe lista în litigiu, comunicate în prealabil persoanei în cauză prin prima scrisoare de notificare, erau încă valabile. Pe de altă parte, expunerea de motive atașată la a doua

scrisoare de notificare este absolut identică celei care fusese atașată la prima scrisoare de notificare. În ceea ce privește Decizia POAC, Consiliul s-a limitat să sublinieze, în a doua scrisoare de notificare, că Home Secretary încercase să introducă un recurs împotriva acesteia („the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal").

177 Având în vedere toate datele pertinente la data adoptării Deciziei 2007/868 și ținând seama de împrejurările deosebite ale speței, Tribunalul consideră că această motivare este vădit insuficientă pentru a justifica din punct de vedere legal menținerea înghețării fondurilor reclamantei.

178 În primul rând, respectiva motivare nu permite să se înțeleagă în ce măsură Consiliul a ținut într-adevăr seama de Decizia POAC, astfel cum avea obligația (a se vedea punctul 173 de mai sus).

179 În al doilea rând, această motivare nu precizează motivele specifice și concrete pentru care Consiliul a considerat, în pofida constatărilor de fapt efectuate în mod suveran de POAC și a consecințelor juridice deosebit de severe în privința Home Secretary pe care această instanță le-a desprins, că menținerea reclamantei pe lista în litigiu se justifică în continuare în raport cu același ansamblu de fapte și de împrejurări asupra cărora POAC a trebuit să se pronunțe (a se vedea, prin analogie, Hotărârea Curții din 17 ianuarie 1995, Publishers Association/Comisia, C-360/92 P, Rec., p. I-23, punctele 39-44).

180 Aceasta este situația în special având în vedere concluzia POAC potrivit căreia singura convingere pe care un factor de decizie și-ar fi putut-o forma cu onestitate, începând cu luna septembrie a anului 2006, era că reclamanta nu mai corespundea niciunuia dintre

criteriile necesare pentru a justifica menținerea interdicției sale ca organizație teroristă sau că aceasta, cu alte cuvinte, nu mai era implicată în terorism din perioada respectivă. În aceste împrejurări, Consiliul avea cel puțin obligația de a reevalua aprecierea sa asupra existenței unei decizii a unei autorități naționale competente întemeiate pe „indicii serioase și credibile", în sensul articolului 1 alineatul (4) de la Poziția comună 2001/931.

181 În cadrul ședinței, Consiliul a încercat să remedieze această insuficiență vădită de motivare susținând, prin intermediul unor exemple, că se putea considera în continuare în mod rezonabil, la data adoptării Deciziei 2007/868, chiar și în temeiul situației de fapt, astfel cum a fost constatată de POAC, că reclamanta era implicată în acte teroriste, în sensul Regulamentului nr. 2580/2001 și că, în consecință, înghețarea fondurilor sale se justifica în continuare (a se vedea punctul 163 de mai sus).

182 În această privință, trebuie totuși să se amintească faptul că motivarea unui act trebuie, în principiu, să fie comunicată persoanei în cauză în același timp cu actul cauzator de prejudiciu și că lipsa sau insuficiența vădită a motivării nu ar putea fi regularizată prin faptul că persoana în cauză află motivele actului în cursul procedurii în fața instanței comunitare (a se vedea Hotărârea OMPI, punctul 1 de mai sus, punctul 139 și jurisprudența citată).

183 În al treilea rând, Tribunalul consideră că, deși Consiliul putea, cu siguranță, să aibă în vedere existența unor căi de atac împotriva Deciziei POAC, precum și exercitarea efectivă a acestora de Home Secretary, nu era suficient să se precizeze că acesta încercase să introducă un recurs pentru ca, în speță, Consiliul să nu mai fie obligat să ia în considerare în mod specific constatările de fapt efectuate în mod suveran de POAC, precum și consecințele juridice care au rezultat din acestea.

184 Aceasta este situația cu atât mai mult cu cât, pe de o parte, POAC, autoritate judiciară competentă pentru a controla legalitatea actelor Home Secretary, calificase refuzul acestuia de a ridica interdicția reclamantei ca fiind „nerezonabil" și „profund injust", iar, pe de altă parte, la data adoptării Deciziei 2007/868, Consiliul fusese informat cu privire la refuzul POAC de a autoriza Home Secretary să introducă un astfel de recurs, precum și cu privire la motivele acestui refuz, și anume că, în opinia POAC, niciunul dintre argumentele invocate de Home Secretary nu prezenta șanse rezonabile de succes în fața Court of Appeal.

185 În concluzie, Tribunalul constată că, având în vedere toate datele pertinente și ținând seama de împrejurările deosebite din speță, menținerea înghețării fondurilor reclamantei operată prin articolul 1 din Decizia 2007/868 coroborat cu punctul 2.19 din lista prevăzută în anexa la această decizie, la rubrica „Grupuri și entități", nu este motivată corespunzător cerințelor legale.

186 Această constatare nu poate decât să determine anularea acestor dispoziții, în măsura în care privesc reclamanta.

187 În ceea ce privește restul motivelor, niciunul dintre cele invocate de către reclamantă nu poate constitui un temei juridic pentru cererea sa de anulare, în ceea ce o privește, a celorlalte dispoziții din decizia menționată, în special a articolului 2 din aceasta, potrivit căruia Decizia 2007/445 este abrogată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

188 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, pentru motive excepționale sau în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau

poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată. În circumstanțele din speță, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, Consiliul să suporte și o treime din cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă.

189 Potrivit articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea ca nefondată în măsura în care are ca obiect anularea Deciziei 2007/445/CE a Consiliului din 28 iunie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsuri restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziilor 2006/379/CE și 2006/1008/CE.**

2) **Articolul 1 din Decizia 2007/868/CE a Consiliului din 20 decembrie 2007 de punere în aplicare a articolului 2 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2580/2001 privind măsurile restrictive specifice îndreptate împotriva anumitor persoane și entități în vederea combaterii terorismului și de abrogare a Deciziei 2007/445 și punctul 2.19 din lista care figurează în anexa la această decizie sunt anulate, în măsura în care privesc People's Mojahedin Organization of Iran.**

3) **Respinge acțiunea ca nefondată în măsura în care are ca obiect anularea celorlalte dispoziții ale Deciziei 2007/868, în ceea ce privește People's Mojahedin Organization of Iran.**

4) **Obligă Consiliul să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și o treime din cheltuielile de judecată efectuate de People's Mojahedin Organization of Iran.**

5) **Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Comisia și Regatul Țărilor de Jos suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Forwood Šváby Truchot

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 octombrie 2008.

Grefier Președinte

E. Coulon N. J. Forwood